

Arrest

nr. 152 238 van 10 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 20 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing van 20 november 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. De motieven ervan luiden als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 20/11/2014)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1 :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14 :

12 artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

[El artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr AN .69.L8.005367/2014 opgesteld door Politiezone Brasschaat.”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing, van dezelfde datum, legt de verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod op voor de duur van twee jaar, om de volgende redenen:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: [...] nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2,) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 20/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op .m

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

E3 artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Heden is betrokkene al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart. P.V. n ° AN.69.L8.005367/2014 werd door Politiezone van Brasschaat opgesteld. Er bestaat aldus een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom hem een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(...)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

2.1.2. Verzoeker heeft er een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies - feitelijk dan wel juridisch- die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, te weerleggen. In casu zal blijken dat de eerste bestreden beslissing een gebrek vertoont in de motivering in het licht van de toepasselijke voorwaarden van artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) . De exceptie moet derhalve worden verworpen.

2.2.1. Een tweede exceptie luidt als volgt:

“In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij wel degelijk belang zou hebben, gelet op het feit dat het bevel gepaard gaat met een inreisverbod, laat verweerder gelden dat uit artikel 1 van de Vreemdelingenwet afdoende blijkt dat de beslissing tot verwijdering enerzijds en de beslissing waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied voor een bepaalde termijn wordt verboden onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uitmaken.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

(...)

6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering : de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;” (...)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2.2. Zoals hierna zal blijken bepaalt de inhoud van de eerste bestreden beslissing deze van de tweede bestreden beslissing. Er is aldus een dermate verknochtheid dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, aangewezen de beide beslissingen te onderzoeken in eenzelfde geding. De exceptie moet dus worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert ten aanzien van de eerste bestreden beslissing onder meer de schending aan van artikel 74/14 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd

toegestaan, hetgeen in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de algemene regel is. Hij betoogt dat de verwerende partij louter arbitrair melding maakt van een risico op onderduiken, zonder verwijzing naar enig objectief en concreet feitelijk gegeven, hetgeen niet kan volstaan als motivering. Verder stelt hij ook dat enkel bij het aanwezig zijn van een gevaar voor én de openbare orde én de nationale veiligheid kan worden overgegaan tot het afwijken van de termijn voor vrijwillig vertrek. Aan deze vereiste is niet voldaan, zodat dit onderdeel van de eerste bestreden beslissing niet volstaat om te verantwoorden waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.
Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.
De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.
De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;
6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

De afgifte van het bevel zonder termijn is ingegeven door twee redenen: (i) er bestaat een risico op onderduiken en (ii) de betrokkene is een gevaar voor de openbare orde.

Wat het eerste motief betreft moet verzoeker worden bijgetreden: in de bestreden beslissing is geen enkel motief te ontwaren dat betrekking heeft op het door de verwerende partij aangegeven risico op onderduiken. De verwerende partij stelt dan wel in haar nota dat het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat een dergelijk risico bestaat na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten en betrappt werd op zwartwerk, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in de bestreden beslissing geen enkel motief wordt gewijd aan het onderduikrisico, zodat verzoeker niet in de mogelijkheid werd gesteld om zich tegen deze beoordeling te verweren in zijn verzoekschrift. Het eerste motief voldoet derhalve niet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

De voormelde vaststelling kan vooralsnog niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Immers, zoals de verwerende partij het zelf stelt in haar nota, is er nog een tweede determinerend motief met betrekking tot het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek, met name dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Zoals reeds gesteld verwijst verzoeker naar de wettelijke bepalingen, en stelt hij dat deze duidelijk stellen dat hij én als een gevaar voor de openbare orde én als een gevaar voor de nationale veiligheid moet worden beschouwd, hetgeen thans niet het geval is, zodat ook dit onderdeel van de termijn niet volstaat om te verantwoorden waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De verwerende partij repliceert daarop als volgt:

“Verweerder laat gelden dat uit art. 74/14, § 3, 3° Vreemdelingenwet geenszins blijkt dat enkel bij het aanwezig zijn van een gevaar voor én de openbare orde én de nationale veiligheid kan worden overgegaan tot het afwijken van de termijn voor vrijwillig vertrek.

Dergelijke interpretatie strookt niet met de bedoeling van de wetgever. Zie Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St., Doc53, 1825/001, e.v.:

“Als er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft gerespecteerd, of indien de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, kan er worden beslist een kortere termijn dan 7 dagen op te leggen of zelfs geen enkele termijn te verlenen. Hetzelfde geldt voor specifiek omschreven gevallen van fraude en van meervoudige asielaanvragen. [...]

Er kan worden beslist door de minister of zijn gemachtigde om een kortere termijn op te leggen dan zeven dagen of zelfs geen enkele termijn, in de volgende gevallen:

[...]

— indien de vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;” (eigen onderlijning en arcering)

Dergelijke stelling is ook conform aan de inhoud van de Terugkeerrichtlijn, waarvan art. 74/14 Vreemdelingenwet de omzetting vormt, en waar kan worden gelezen in art. 7.4: “Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.” (eigen arcering)

Er werd dan ook rechtens geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, op basis van de vaststelling dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.”

Artikel 74/14, §3, 3° stelt dat van de termijn van dertig dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken wanneer de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Deze wettekst is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat niet naar de parlementaire voorbereiding kan worden verwezen om er een andere draagwijdte aan te geven. Verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd nu voor de toepassing van de voormelde bepaling is vereist dat hij zowel een gevaar voor de openbare orde vormt als een gevaar voor de nationale veiligheid en nergens wordt vermeld dat hij een gevaar voor de nationale veiligheid zou zijn.

De stelling van de verwerende partij, waar zij verwijst naar de bewoordingen van de Terugkeerrichtlijn, doen aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk. Artikel 7.4 van deze richtlijn is omgezet in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Van een strijdigheid tussen de beide bepalingen, die ertoe zou kunnen leiden dat de nationale regelgeving buiten spel zou moeten worden gezet en de verwerende partij zich rechtstreeks zou moeten beroepen op de bepaling van de omgezette richtlijn is *in casu* geen sprake.

Het middel, gestoeld op een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/14, §3, 3° is gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2.1. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, betoogt verzoeker het volgende:

“De tweede bestreden beslissing legt aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar op. De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert deze beslissing in eerste instantie door te verwijzen naar art. 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat voor het vrijwillig vertrek van verzoeker geen enkele termijn werd toegestaan. Zoals uitvoerig uiteengezet inzake het eerste onderdeel van het middel wordt de beslissing om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet naar recht verantwoord. Het inreisverbod kan derhalve niet nuttig op dit gegeven worden gesteund.”

3.2.2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
[...].”*

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 20/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Nu de beslissingen tot verwijdering van 20 november 2014, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, moet worden vernietigd, precies op grond van de door verzoeker aangehaalde redenen, kan het inreisverbod niet langer staande blijven zodat het ook moet worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 20 november 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS